

A költöző kéményről

Kimentem nemrégiben az utcára, és mit láttam: a villanydrótokon már gyülekeztek a fecskék.

Készülődtek a melegebb éghajlatú vidékekre. Hiszen épp itt az ideje. A napok már egyre hűvösebbek, és ha nem fűtenék a kályhában, bizony, alaposan átfáznék.

Fölpillantottam a kéményre, hogy rendesen eregeti-e a füstöt. De füst helyett csak panaszos siránkozás dőlt belőle:

– Nektek aztán jó dolgotok van, fecskék! Elrepültök a melegbe, én meg itt maradok egész télen, és vacoghatok a hidegtől!

A fecskék egy kört írtak le a ház fölött, mire a kémény is hirtelen elrugaszkodott a tetőtől, és elrepült utánuk. El a melegebb éghajlatú vidékekre.

Attól kezdve nem fűtök a kályhámban. Vacog a fogam a jéghideg házban.

És hogy fölmelegedjek kissé, meséket írok nektek.

A lyukárus

Ha valaki ablaktörővel felszerelt szemüveget vagy akár cseresznyemag-hámózót vásárol, esetleg egy tonna jeget az Északi-sarkon, senkinek sem jutna eszébe, hogy csodálkozzon.

De amikor múltkor néhány lyukat vásároltam egy lyukárustól, az emberek ujjal mutogattak rám és sokatmondóan kocogtatták meg a homlokukat.

Mindemellett a legjobb vásárt csináltam életemben.

A lyukakat jegylyukasztóval készítették egy papírlapon, amelyet a vasúti kalauzok szoktak használni.

Keresztülnéztem az első lyukon, és a távolban észrevettem a kalapomat, amelyet valamikor régen elvesztettem. Rendkívül értékes kalap volt, mivel egy pici-ke lemezjátszó volt beleszerelve, amely állandóan vidám dalocskákat harsogott. Gyorsan odaszaladtam hát, és magamhoz vettem a kalapot.

Azután keresztülnéztem egy másik lyukon, melyen át egy szépséges-szép hölgyet pillantottam meg, amint a parkban sétálgatott és a gesztenyefák lehullott

leveleit gyűjtögette. Gyorsan odaszaladtam hát hozzá, és mire mindketten elegendő falevelet szedtünk, már meg is ismerkedtünk egymással. Mit mondhatnék még? A mai napig szeretjük egymást.

Belenéztem a következő lyukba, és látom, hogy a lyukáros szomorúan elballag. Biztos már nem vett tőle más több lyukat.

Utánaszaladtam, de már nem értem el. Azóta nem láttam többé.

Melyik fülem cseng?

– Melyik fülem cseng? – kérdezte Trallalási úr a feleségétől.

– A jobb. Vagy a bal? – találgatta Trallalásiné.

– Pszt! – emelte föl a kezét Trallalási úr, hallgatózni kezdett, majd folytatta: – Milyen furcsa csengés! Még sohasem csengett így a fülem!

Trallalási úr azonban nem tudta, amit mi tudunk:

Történt egyszer, hogy Csip-Csip, a szúnyog szállt arrafelé, s éppen az órától hozta haza az ébresztőóráját. De olyan türelmetlen volt, hogy tüstént ki akarta próbálni, működik-e, ám épp abban a pillanatban, amikor felhúzta, az ébresztőóra kicsusszant a kezéből, és egyenesen Trallalási úr fülébe pottyant.

Ott aztán egy teljes percen át csörgött, majd örökre elhallgatott.

– Már nem is cseng a fülem – gondolta ekkor Trallalási úr, és belemerült az újságolvasásba. És a szúnyog mit tett? Mivel új ébresztőórára nem volt pénze, ezért a mai napig bolyong a világban, és keresi az óráját. Időnként ráül valakinek a bőrére, belecsíp, és megkérdi:

– Csip, csip, csip, nincs nálad az ébresztőórám?

Erzsébet királynő és Viktória királynő

A hullámok magasba emelkednek, átcsap egyik a másik fölött – ez aztán a tenger! És a tenger közepén két hajó közeledik egymás felé.

Jobbról az Erzsébet királynő nevet viselő.

Balról a Viktória királynő nevű.

A nap szinte lángol, a tenger háborog, és a hajók már majdnem egészen egymás mellé értek. Az egyik tengerészek, a másik kalózkodók birtoka. Most már világos, hogy nemsokára szörnyű csata kerekedik köztük.

Hajaj!

A tengerészek csőre töltik az ágyúikat. A kalózok élesre fenik a késeiket.

Hatalmas ütközet van kirobbanóban?

Ugyan!

Hiszen ez nem is tenger. Csupán egy lavór, tele melegvízzel.

És ez a kettő sem hajó, hanem Horgony úr jobb lába és bal lába, s jókedvűen tapicskol velük a vízben. Közben pedig a régi szép időkre gondol, amikor még tengerész volt.

A csillagfogó

Az utóbbi időben nagyon zavartak már a csillagok. Esténként, krimiolvasás közben állandóan a lámpa körül röpdöstek, és kitartoán zümmögtek. Tele volt velük az egész szoba. Így hát telefonáltam Szele Burdinak, a feltalálónak, nem segítené-e.

Szele Burdi félbehagyta a munkáját – épp egy jární tudó széken dolgozott –, és egyhetes szorgos feltalálás után feltalálta a csillagfogót. Hogy milyen volt? Akár a közönséges légyfogó, csakhogy a Tejút ezüstös pora csillogott rajta. Ez pedig olyasmi, amellyel szemben minden csillag tehetetlen.

Ünnepélyesen felakasztottam a csillagfogót a szoba közepére, és abban a szempillantásban 1362 csillag ragadt rá. Attól kezdve nincs szükségem a krimiolvasáshoz lámpára. A csillagokkal teli csillagfogó világít nálam egész éjszakán át!

Hogyan laktam az almafán

Összevesztem a macskámmal.

– Vagy te mégy el a háztól, vagy én! – mondtam neki.

Mivel pedig a macska úgy tett, mintha nem értené az emberi beszédet, magamhoz vettem egy vánkost, egy dunyhát meg a Robinsonról szóló könyvem, és elköltöztem.

Kitűnő helyet találtam magamnak az almafán a kertünkben. Megtelepedtem a fa koronájában, ahol nagyon jól éreztem magam. Senki nem háborgatott, nem csörgött a telefon, nem csöpögött a víz a csapból.

Álmaim az almavirág szirmaitól voltak illatosak, és nekem tenger időm volt elnézegetni, hogyan kandikálnak ki a virágokból a holnapi almák kicsi csillagocskái.

Így múlt el az illatos tavasz, a méhzümmögéses nyár, és beköszöntött az esős ősz. Egy napon lenéztem a fáról, és mit látok? Körtéssy szomszéd rázza az almafám.

Amiről lepottyanva, a fűben találtam magam. A szomszédnak kimeredtek a szemei, majd a nyakába kapta a lábát. Szétnéztem magam körül. Mellettem a macskám üldögélt, és huncutul mosolygott:

– Mégiscsak együtt fogunk lakni, hiszen nem hagyhatlak itt télre téged.

A náthás szaxofon

Hubert úr, hóna alatt egy szaxofonnal, dzsesszkoncertre sietett. A szaxofonnak aransárga színe van, s amikor süt a nap, csak úgy csillognak-villognak rajta a sugarak. Most azonban a nap eltűnt: lehet, dolga akadt valahol. És tüstént esni kezdett az eső.

Hát aztán?! Hubert úrnak vízhatlan kalapja van. A szaxofonja azonban teljesen átfázott. És befészkelte magát az orrába a nátha. De olyan erős, hogy egy elefántot is leterített volna!

Így aztán a következő történt:

Amikor Hubert úr a hangversenyen belekezdett a szaxofonszólójába, a náthás hangszer dallamok helyett egy hatalmas HAPCIIIÍ!-t hallatott.

Azután még egyet! És még egyet.

A közönség lelkes tapssal ünnepelte Hubert urat, aki ezzel akaratlanul is egy új hangszert talált fel – a hapticfont.

Tizenhárom menetelő teáskanna

Gyönyörű vasárnap volt, tele biciklicsengőkkel, pattogatott kukoricával és cukorvattával. Ilyenkor van a legjobb alkalom a sétára. Nem kell csodálkozni hát, ha a járdán épp ekkor vonult el vidám füttyszóval tizenhárom menetelő teáskanna. Valódi rézből való régimódi teáskannák voltak, és éppen ötórai teára siettek.

Hirtelen azonban egy nagy gőzhenger bukkant fel a sarkon, és mielőtt bárki bármit szólhatott volna, valamennyit összelapította!

Most bizonyára van, aki azt mondja, hogy milyen kegyetlen és szomorú mese ez. Pedig dehogy! A teáskannákból tizenhárom gyönyörű gong lett. Hallgassátok csak, milyen vidáman konganak...

Mese egy úrról, akinek 365 kalapja volt

Volt egyszer egy gazdag úr, akit Szilveszternek hívtak. Ennek az úriembernek 365 kalapja volt. Úgy tornyosultak a konyhaszekrényen a fejfedői, mint a tányérok. Voltak köztük keménykalapok, panamakalapok, szalmakalapok, Chaplin-kalapok és még néhány egészen különleges kalap is. Mint például az egyik, melyet egyszerre lehetett használni napernyőnek, esernyőnek, lámpának, sőt még kalitkának is.

Szilveszter úr nagyon boldog volt, amiért az emberek ujjal mutogattak rá, és ezt suttogták a háta mögött: – Nézzétek, ez az a mérhetetlenül gazdag úr, akinek 365 kalapja van. Mindennap másikat hord!

Szilveszterkor, az év utolsó napján mindig a fehér szalaggal átkötött, legmagasabb és legünnepélyesebb fekete cilinderét tette föl, és abban indult sétálni.

A szilveszteri cilinder keményen ült Szilveszter úr fején, és méltóságteljesen nézett maga elé. Tele tüdőre szívta az ünnepi levegőt és hallgatta az enyhe szellőt, mely vidám csengőcskék csilingelését hozta el hozzá ezen a napon.

A cilinder pedig ábrándozva gondolt arra, hogy milyen szép is volna, ha minden fordítva lenne: ha ő egy olyan gazdag kalap volna, amelyik minden napra más fejet választhat magának...

A nyolcvannégy gombos uraság

Bizonyosan ismeritek annak az uraságnak a történetét, aki vásárolt magának egy új kabátot, ám amikor hazament, akkor vette észre, hogy a kabátnak rengeteg gombja van? Egy, kettő, három, négy... összesen nyolcvannégy. Mire ezeket sorra begombolgatta, el is szaladt az egész napja, és már kezdhette is kigombolgatni valamennyit.

Ismeritek ezt a történetet?

Nem?

Akkor feltétlenül meg kell hallgatnotok:

Élt egyszer egy bizonyos kövér uraság, aki vásárolt magának egy új kabátot: a legújabb divat szerinti, fess télikabátot. Ám amikor hazament, akkor vette észre, hogy a kabátnak egy icike-picike hibája azért mégis van: rengeteg a gomb rajta. Mire ezeket sorra begombolgatta, el is szaladt az egész napja, és már kezdhetné is kigombolgatni valamennyit.

És mivel egész nap mást se csinált, csak begombolgatta meg kigombolgatta a nyolcvannégy gombos kabátját, egyéb fontos és kellemes dolgokkal már nem tudott törődni. Még arra sem jutott ideje például, hogy elolvassa a történetet arról a bizonyos kövér uraságról, aki vásárolt magának egy új kabátot, a legújabb divat szerinti, fess télikabátot, ám amikor hazament, akkor vette észre, hogy a kabátnak egy icike-picike hibája azért mégis van...

Tóth László fordításai

Lukács Hajnalka illusztrációja a Kabóca gyereklap
2021. júniusi számában